

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Szłufik

Protokolant: Weronika Kulpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 marca 2019 r. we W.

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko 4 (...) Bazie Logistycznej we W.

o odprawę emerytalną

I. zasądza od strony pozwanej 4 (...) Bazy Logistycznej we W. na rzecz powoda M. K. kwotę 12 330,22 zł brutto (dwanaście tysięcy trzysta trzydzieści złotych dwadzieścia dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty ;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1350 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa;

IV. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 3721,87 zł brutto.

UZASADNIENIE

Powód M. K. pozwem z dnia 13 sierpnia 2018 r. (data nadania k.25) wniósł o zasądzenie od strony pozwanej 4 (...) Bazy Logistycznej we W. kwoty 8. 608,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2017r. do dnia zapłaty, tytułem odprawy emerytalnej oraz o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że jest emerytowanym żołnierzem zawodowym, pełniącym służbę przez okres 24 lat. Decyzją z dnia 20 marca 2003r. zostało ustalone prawo do świadczenia emerytalnego.

Podał, że następnie podjął pracę u strony pozwanej jako tzw. „pracownik emeryt”. Nieprzerwanie w okresie od dnia 01 marca 2006r. do dnia 31 grudnia 2016r. wykonywał pracę. Umowa o pracę została rozwiązana z dniem 31 grudnia 2016r. Łącznie z okresem służby wojskowej powód przepracował 34 lata.

Powód podniósł, że wystąpił do pozwanego z wnioskiem o przyznanie i wypłatę odprawy emerytalnej w związku z przejściem na emeryturę. Strona pozwana skierowała powoda na drogę sądową.

Powód wskazał dalej, że podstawę jego roszczenia stanowi art. 92¹ k.p. oraz art. 48 ust. 1 w zw. z art. 48 ust. 3 w zw. z art. 37 ust. 3 i 4 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej. Zgodnie ze wskazanymi przepisami, powodowi przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego powód wskazał,

że zmiana statusu pracownika – emeryta na status wyłącznie emeryta jest przejściem na emeryturę w rozumieniu art. 92¹ § 1 k.p. Ponadto, z uwagi na okoliczność, iż żołnierz zawodowy nie jest pracownikiem, otrzymanie odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby, nie wyłącza na podstawie art. 92¹ § 2 k.p. prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi. Powód dodał, że rozważany przepis nie formułuje wymogu przejścia na emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Powód podał, że w sprawie przed tut. Sądem (XP 375/18) wniósł o zasądzenie od strony pozwanej odprawy emerytalnej w wysokości 10.001zł jednocześnie zobowiązując do przedstawienia wysokości ekwiwalentu za urlop. W odpowiedzi na pozew ww. sprawie pozwany przedstawił zaświadczenie o wysokości ekwiwalentu za urlop powoda, wynoszącego 3.721,87zł miesięcznie. Tym samym przysługuje jemu odprawa emerytalna w wysokości 18.609,35zł. Wskazał, że mając jednak na uwadze treść art. 505⁴ k.p.c. rozszerzenie powództwa ww. sprawie XP 375/18 nie jest możliwe. Strona pozwana sprzeciwiając się nakazowi zapłaty stwierdza sporność roszczenia, co tym samym powoduje konieczność wniesienia kolejnego powództwa na różnicę.

Strona pozwana 4 (...) Baza Logistyczna we W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

Strona pozwana potwierdziła, że powód był u niej zatrudniony: od dnia 01 marca 2006r. do dnia 31 marca 2010r. w wymiarze pełnego etatu oraz od dnia 01 kwietnia 2010r. do dnia 31 grudnia 2016r. w wymiarze 4/5 etatu w okresie od dnia 01 kwietnia 2010r. do dnia 31 grudnia 2015r., ostatnio na stanowisku Kierownika Sekcji Zabezpieczeń. Wskazała, że powód podjął u niej zatrudnienie po zakończeniu pełnienia zawodowej służby wojskowej, jako emeryt wojskowy.

Kolejno strona pozwana podała, że po ustaniu zatrudnienia powód w dniu 12 czerwca 2018r. wystąpił do niej o przyznanie i wypłatę odprawy emerytalnej w związku z przejściem na emeryturę, powołując się na przepis art. 92¹k.p. w związku z art. 48 ust. 1 i ust.3 oraz art. 37 ust.3 i ust.4 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej.

Strona pozwana podała, że nie uwzględniła wniosku (pismo z dnia 20 czerwca 2018r.), gdyż jej zdaniem żądana odprawa nie przysługuje byłym żołnierzom zawodowym, którzy otrzymali odprawę pieniężną w związku ze zwolnieniem z czynnej służby wojskowej i nabyciem prawa do emerytury wojskowej.

W ocenie strony pozwanej powód nie nabył uprawnień do odprawy emerytalnej na podstawie art. 92¹ § 2 k.p. albowiem uprawnienie do takiej odprawy przysługuje pracownikom przechodzącym na emeryturę z tzw. powszechnego systemu emerytalnego, zaś powód nabył uprawnienia do emerytury wojskowej i takie świadczenie pobiera. Ponadto w związku ze zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej otrzymał on odprawę pieniężną, która zdaniem strony pozwanej, wyczerpuje w swej istocie kreowane obecnie żądanie.

Strona pozwana podniosła, że powód nie przedstawił żadnego dokumentu ani dowodu potwierdzającego, że bezpośrednio w dniu rozwiązania stosunku pracy ze stroną pozwaną, nie pozostawał w innym zatrudnieniu, co skutkowałoby w takim przypadku brakiem uprawnień do odprawy emerytalnej, albowiem odprawa taka przysługuje wyłącznie w przypadku przejścia na emeryturę i posiadania statusu wyłącznie emeryta.

Pełnomocnik powoda na rozprawie w dniu 11 marca 2019r. rozszerzył powództwo do kwoty 12.330,22 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2017r. do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. K. od dnia 16 września 1978r. do dnia 31 stycznia 2003r. pełnił zawodową służbę wojskową, ostatnio w stopniu kapitana. Decyzją Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 20 marca 2003r. została jemu przyznana emerytura wojskowa od dnia 01 lutego 2003r.

W dniu zwolnienia ze służby wojskowej posiadał 24 lata wysługi.

Od dnia 01 marca 2006r. powód został zatrudniony w Jednostce Wojskowej Nr 1946 we W. na okres próbny do dnia 31 maja 2006r., a następnie na podstawie umów o pracę na czas określony od dnia 01 czerwca 2006r. do dnia 31 grudnia 2008r. i od dnia 01 stycznia 2009r. do dnia 31 grudnia 2011r. na stanowisku starszego magazyniera w pełnym wymiarze czasu pracy.

Aneksem z dnia 31 marca 2010r. do umowy o pracę z dnia 05 grudnia 2008r. strona pozwana z dniem 01 kwietnia 2010r. zmniejszyła powodowi wymiar czasu pracy z pełnego do 4/5 etatu.

W związku ze sformowaniem 4 (...) Bazy Logistycznej z dniem 01 stycznia 2011r. powodowi aneksem nr (...) z dnia 03 stycznia 2011r. do umowy o pracę z dnia 05 grudnia 2008r. powierzono stanowisko Kierownika magazynu w wymiarze 4/5 etatu.

Od dnia 01 stycznia 2012r. powód został zatrudniony na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony na stanowisku Kierownika magazynu w wymiarze 4/5 etatu.

Od dnia 01 stycznia 2016r. powód ponownie pracował u strony pozwanej w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku Kierownika sekcji.

Strona pozwana wypowiedziała powodowi umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia w związku ze zmianami organizacyjno-etatowymi – likwidacją Składu (...). Stosunek pracy ustał z dniem 31 grudnia 2016r.

Pismem z dnia 12 czerwca 2018r. powód wystąpił do strony pozwanej o wypłatę odprawy emerytalnej w związku z zakończeniem pracy i przejściem wyłącznie na emeryturę.

Strona pozwana pismem z dnia 20 czerwca 2018r. poinformowała powoda, że jego wniosek o przyznanie odprawy emerytalnej nie może zostać uwzględniony. Przywołując orzecznictwo Sądu Najwyższego podała, że mając na uwadze rozbieżności dotyczące kwestii nabycia przez emeryta wojskowego prawa do odprawy emerytalnej, o której mowa w przepisach prawa pracy, a nadto uwzględniając okoliczność, iż prawomocne orzeczenie, w tym wyroki i uchwały Sądu Najwyższego wiążą sądy i organy wyłącznie w sprawie, której dotyczą, ewentualne uwzględnienie jego żądania możliwe będzie jedynie w oparciu o prawomocny wyrok sądu pracy.

Dowód: - dokumentacja w aktach osobowych powoda, w tym w szczególności:

- odpis przebiegu służby wojskowej z akt personalnych żołnierza,
- umowy o pracę z dnia 01.03.2006r., 23.05.2006r., 05.12.2008r., 15.12.2011r.
- aneksy do umów o pracę: z dnia 31.03.2010r., 03.01.2011r., 05.06.2009r., 03.01.2011r.,
- porozumienie stron z dnia 19.12.2013r.,
- wyciąg z rozkazu dziennego Z- (...) z dn. 18.12.2015r. o zmianie stanowiska i wymiaru czasu pracy,
- rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem z dnia 26.09.2016r.,
- świadectwo pracy z dnia 30.12.2016r.

- odpis pisma powoda do strony pozwanej z dnia 12.06.2018r. k.23;

- odpis pisma strony pozwanej do powoda z dnia 20.06.2018r. k. 21,22;

- odpis decyzji Wojskowego Biura emerytalnego z dnia 20.03. (...). k. 15 do 18.

Wynagrodzenie powoda liczone według zasad jak ekwiwalent za urlop wynosi 3.721,87 zł brutto.

Dowód: zaświadczenie z dnia 26.09.2018r. k. 33.

Wysokość hipotetycznej odprawy emerytalnej powoda wynosi 22.331,22zł.

Dowód: zaświadczenie z dnia 26.09.2018r. k. 43.

W sprawie toczącej się przed tut. Sądem z powództwa powoda przeciwko stronie pozwanej, wyrokiem z dnia 29 listopada 2018r. została zasądzona na rzecz powoda od strony pozwanej kwota 10.001zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2017r. tytułem odprawy emerytalnej.

Dowód: odpis wyroku tut. Sądu z dnia 29.11.2018r. sygn. akt XP 375/18, k. 45.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jako zasadne.

W niniejszej sprawie powód, po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu, domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 12.330,22 zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty, tytułem odprawy emerytalnej.

Strona pozwana wnosila o oddalenie powództwa, wskazując przede wszystkim, że odprawa emerytalna przysługuje jedynie w przypadku otrzymywania emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Materialnoprawną podstawę roszczenia powoda stanowi art. 92¹ § 1 k.p., w myśl którego pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia.

W doktrynie wskazuje się, że z literalnego brzmienia cytowanego przepisu wyprowadzić można cztery przesłanki nabycia prawa do odprawy pieniężnej: 1) spełnienie przez pracownika warunków uprawniających do jednego z tych świadczeń, 2) przejście na emeryturę lub rentę, 3) rozwiązanie stosunku pracy oraz 4) związek między rozwiązaniem stosunku pracy i przejściem na emeryturę lub rentę. Wyrażany jest także pogląd, zgodnie z którym kodeksowa regulacja odpraw emerytalnej i rentowej ma charakter powszechny, wyznaczając „minimalny standard” w tym zakresie (por. wyrok SN z 9.12.2015 r., I PK 1/15, LEX nr 1959540). Przepisy branżowe i zakładowe mogą, przy zachowaniu zasady uprzywilejowania, wprowadzać odmienne warunki nabywania prawa do odprawy i ustalać inną ich wysokość (Wagner, Barbara art. 92(1) Kodeks pracy. Komentarz, wyd. VII. Wolters Kluwer Polska, 2017).

Spór w niniejszej sprawie koncentrował się na zasadności przyznania powodowi prawa do przedmiotowej odprawy, przy uwzględnieniu, iż powód uprzednio otrzymał odprawę w związku ze zwolnieniem ze służby, nadto przeszedł na emeryturę wojskową, nie zaś emeryturę powszechną.

Sąd Rejonowy zważył, że powołany przez powoda wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2015 r. (sygn. akt I PK 1/15, L.) nie pozostawia wątpliwości, co do zasadności przyznania powodowi prawa do odprawy emerytalnej w oparciu o art. 92¹ § 1 k.p.

W cytowanym orzeczeniu Sąd Najwyższy w pierwszej kolejności wskazał, że zmiana statusu pracownika lub pracownika – emeryta na status wyłącznie emeryta jest przejściem na emeryturę w rozumieniu art. 92¹ § 1 k.p. Dopóki bowiem trwa stosunek pracy, osoba posiadająca ustalone prawo do emerytury lub pobierająca to świadczenie nie przestaje być pracownikiem. Sąd Najwyższy podkreślił, że zmiana statusu prawnego posiadającego równocześnie niejako podwójny status (pracownika i emeryta) wyraża się w tym, że traci on ten status i staje się emerytem, a przy tym

jest to następstwem ustania stosunku pracy, pozostającego w związku z przejściem na emeryturę. Dla tak rozumianego przejścia na emeryturę, jak wskazał Sąd Najwyższy, bez znaczenia pozostaje okoliczność nabycia uprawnień do emerytury przed nawiązaniem stosunku pracy chyba, że pracownik już wcześniej skorzystał z uprawnienia do takiej odprawy.

Sąd Najwyższy jednoznacznie skrytykował stanowisko sądów I i II instancji, które jednomyślnie przyjęły, iż odprawa emerytalna przysługująca na podstawie art. 92¹ § 1 k.p. ma taki sam charakter jak odprawa wypłacana aktualnie na podstawie art. 94 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, a zatem nie ma jakichkolwiek racjonalnie uzasadnionych podstaw, aby żołnierz, który otrzymał odprawę o charakterze i funkcjach odprawy emerytalnej, otrzymał świadczenie przewidziane w art. 92¹ § 1 k.p. W tym zakresie Sąd Najwyższy wskazał, że żołnierz zawodowy nie jest pracownikiem, a odprawa przewidziana w ustawie o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych nie jest świadczeniem ze stosunku pracy, do którego prawo zostało ustanowione w art. 92¹ § 1 k.p. W konsekwencji otrzymanie odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej, niezależnie od charakteru tego świadczenia, nie wyłącza – na podstawie art. 92¹ § 2 k.p. – prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tytułu ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika.

Sąd Najwyższy odniósł się także negatywnie do stwierdzenia sądu II instancji w zakresie, w jakim ten wskazał, że świadczenie przewidziane w art. 92¹ § 1 k.p. przysługuje jedynie w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wobec czego uprawnienie do odprawy emerytalnej nie powstanie w związku z przejściem na emeryturę wojskową. Sąd Najwyższy wskazał, że omawiany przepis nie formułuje takiego wymagania, jak czynił to wprost art. 39 k.p. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 czerwca 2004 r. W ocenie Sądu Najwyższego zaprezentowana przez Sąd Okręgowy wykładania prowadziłyby do pozbawienia prawa do odprawy emerytalnej zarówno pracownika, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę, jednak przysługującą z odrębnego Funduszu Emerytur Pomostowych, jak i pracownika, który w sytuacji zbiegu prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz emerytury wojskowej wybrał to ostatnie świadczenie jako korzystniejsze. Tym samym uprawnienie wynikające z art. 92¹ § 1 k.p. nie jest uwarunkowane przejściem na emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Rejonowy w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w cytowanym wyroku, a także zawartą w nim argumentację prawną.

Odnosząc powyższe do stanu faktycznego niniejszej sprawy wskazać należy, że w przypadku powoda zostały spełnione wszystkie przesłanki przysługiwania prawa do odprawy emerytalnej, o której mowa w art. 92¹ § 1 k.p., przy braku zaistnienia przesłanki negatywnej z art. 92¹ § 2 k.p. Niewątpliwie powód spełnił warunki uprawniające do emerytury, co wynika wprost z zaświadczenia o jego uprawnieniu do wojskowego zaopatrzenia emerytalno-rentowego z dnia 20 marca 2003r. Bez znaczenia pozostaje przy tym, iż powód spełnił warunki uprawniające do emerytury wojskowej, a nie emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z dniem 31 grudnia 2016 r. uległ rozwiązaniu stosunek pracy łączący strony, w tym powoda, mającego niejako podwójny status pracownika – emeryta. Z tym dniem nastąpiła w przypadku powoda zmiana statusu pracownika – emeryta na status wyłącznie emeryta, co należy uznać za przejście na emeryturę w rozumieniu art. 92¹ § 1 k.p. Między rozwiązaniem stosunku pracy i przejściem na emeryturę istniał związek czasowy.

Otrzymanie przez powoda odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej nie wyłączało prawa do odprawy emerytalnej na podstawie art. 92¹ § 2 k.p.

Sąd miał przy tym na uwadze, że w Ponadzakładowym Układzie Zbiorowym Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej w zasadzie powielono treść art. 92¹ k.p., a w sposób szczegółowy odniesiono się do

wysokości przysługującego świadczenia. Tym samym poczynione przez Sąd rozważania dotyczące wykładni art. 92¹ k.p. będą mieć odpowiednie zastosowanie do interpretacji postanowień ponadzakładowego układu zbiorowego pracy.

Skoro zatem powód spełnił przewidziane w art. 92¹ § 1 k.p. przesłanki przysługiwania prawa do odprawy emerytalnej, zaś zgodnie z postanowieniami Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej po co najmniej 35 latach pracy odprawa emerytalna należy się w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia, na rzecz powoda należało zasądzić odprawę emerytalną w wysokości 22.331,22 zł zgodnie z zaświadczeniem strony pozwanej (k.43).

Sąd ustalił, że przed tut. Sądem toczyło się postępowanie w sprawie z powództwa powoda przeciwko stronie pozwanej o odprawę emerytalną (sygn. akt XP 375/18). Wyrokiem z dnia 29 listopada 2018r. została zasądzona od strony pozwanej na rzecz powoda kwota 10.001zł brutto wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty, tytułem odprawy emerytalnej oraz kwota 2.700zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

A zatem powodowi przysługuje prawo do pozostałej części należnej odprawy w wysokości 12.330,22 zł brutto (22.331,22zł - 10.001zł).

Sąd zważył, że termin wymagalności świadczenia, jakim jest odprawa emerytalna przypadał na dzień rozwiązania stosunku pracy, tj. na dzień 31 grudnia 2016r. Od dnia następnego, tj. od 01 stycznia 2017r. strona pozwana pozostawała w opóźnieniu z zaspokojeniem roszczenia powoda. Od tego zatem dnia należało liczyć ustawowe odsetki za opóźnienie od zasądzonej tytułem odprawy emerytalnej kwoty.

Mając na uwadze powyższe, **w punkcie I sentencji wyroku** Sąd zasądził od strony pozwanej 4 (...) Bazy Logistycznej we W. na rzecz powoda A. K. kwotę 12.330,22 zł brutto z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty, tytułem odprawy emerytalnej.

Orzeczenie o kosztach w **punkcie II sentencji wyroku** znajduje podstawę w treści art. 98 k.p.c. Bez wątpienia stronę pozwaną należy traktować jako stronę przegrywającą sprawę, zatem strona pozwana obowiązana jest, na gruncie art. 98 k.p.c., do zwrotu przeciwnikowi na jego żądanie kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Kosztami tymi w niniejszym postępowaniu były koszty zastępstwa procesowego powoda, które wyrażały się kwotą 1.350 zł, ustaloną zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r. poz.265).

Nieuiszczone koszty sądowe Sąd, **w punkcie III sentencji wyroku**, zaliczył na rachunek Skarbu Państwa, co znajduje oparcie w art. 108 k.p.c., 102 k.p.c. i art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 i art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018r. poz. 300 ze zm.).

W punkcie IV sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.721,87 zł brutto, stanowiącej równowartość jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda.